

Духмяний дивосвіт

Дмитро Білоус

У спеку й дощ – без паніки –
і ясным гожим днем
з учителем ботаніки
ми влітку в мандри йдем.

Гудінням бджіл озвучений
духмяний дивосвіт:
і паничі тут кручені,
і королевий цвіт.

А хто розбризкав схилами
під гомінке цвірінь
цю жовту цвіт на килими,
цю золоту яскрінь?

Лист голий із росинками,
холодний, а на споді –
покритий волосинками
і теплий. То в народі

і стали мати-й-мачуха
ці квіти називати:
холодний верх – то "мачуха",
а теплий спід – то "мати".

Спочинемо у тіні ми:
ось прямо біля ніг
із вузликами синіми
стоїть петрів батіг.

Та зовсім то не вузлики,
не плетив торочки, —
то неба сині кусники,
блакитні квіточки.

Всі назви ми записуєм
(а дощик — мов крізь сито).

Залитий парк мелісою —
немов меду розлито.

Уже до дому близько ми,
все рідне навкруги.
А нас дощу і блискавки
періщать батоги.

У спеку й дощ — без паніки
і ясным гожим днем
з учителем ботаніки
ми з подорожі йдем.